

عنوان مقاله:

نقش بدن زیسته در عینیت بخشی به اعیان از منظر مرلوپونتی

محل انتشار:

دوفصلنامه شناخت، دوره 12، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

سمیه رفیقی - دانشگاه تبریز

محمد اصغری - دانشیار گروه فلسفه دانشگاه تبریز

محمود صوفیانی - استادیار گروه فلسفه دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

تبیین مرلوپونتی از قصدیت عملی به مثابه قصدیتی تنانه و متحرک راه را برای بیان معنای جدیدی از تقویم و عینیت می‌گشاید. تحلیل او از چنین قصدیتی، ابزاری ملموس و پیشاتاملی، اما معنادار و تنانه برای داشتن جهان و اعیان قصدی فراهم می‌آورد. مرلوپونتی بر این باور است که آگاهی به واسطه خصلت قصدی خود روی به سوی اعیان خود در جهان دارد. اعیان آگاهی اموری مشخص و متعین نیستند، بلکه در حوزه‌ای قرار دارند که خود ذاتا معنادار است و این معنا در مواجهه سوژه با آن منکشف می‌شود. آگاهی برای مواجهه با اعیان از بدن به منزله نظرگاه خود بهره می‌گیرد. بر این اساس، مرلوپونتی آگاهی را در بدن قرار می‌دهد و بدن را سوژه-بدنی محسوب می‌کند که در جهان پیرامون خود حضور دارد و از طریق تجربه ادراکی با اعیان در تماس است. آنچه در طی این تجربه آشکار می‌شود نوعی درک پیشاتاملی از جهان محسوس به منزله جایگاه حیات عملی است. سوژه همواره به واسطه بدن خود در درون جهانی که در آن تحقیق و عمل می‌کند جای دارد و در مواجهه تنانه با اعیان نامتعیین، به آنها عینیت می‌بخشد. این تعین بخشی به واسطه قصدیت جنبشی و وحدت تالیفی بدن روی می‌دهد. در این مقاله درصدد هستیم تا نقش بدن در این تعین بخشی را بیشتر برجسته نماییم.

کلمات کلیدی:

قصدیت عملی، عینیت، سوژه-بدن، اعیان نامتعیین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1269368>

